

ПРОЛОГ

Зої

Усе починається з гри. Ми з подругами — на весняному балі нашої старшої школи, і до певного моменту це ідеальний вечір. Аж доки моя найкраща подруга Шарлотта із двогодинним запізненням та осяйною усмішкою на гарненькому обличчі не запливає у бальну залу. Прекрасна, але вона завжди така. Абсолютно ідеальна.

— Дівчата, я вам зараз таке розкажу! — пищить вона, хапає за руку спочатку мене, потім Ембер і тягне нас з танцполу.

Це аж надто зненацька, щоб я могла чинити опір, тож просто дозволяю їй це зробити, хоча живіт уже нервово стискається.

За нами стежить Скарлетт, роздратовано закотивши очі. Вона з нас найспокійніша. Зовсім не тому, що сором'язлива, просто не дуже високої думки про більшість людей. Іноді мені здається, що вона тусується з нами тільки через Ембер. Вони ще з дитячого садка найкращі подруги і знаються між собою так само довго, як ми із Шарлоттою. Все життя.

— Що сталося? — запитую я, щосили намагаючись ігнорувати те нудотне відчуття, яке вже здійсмається всередині.

Але марно. Нервозність є, і вона нікуди не дівається. Шарлотта ніколи не спізнюється. Не без причини. І вона все нам завжди розповідає. Відразу. Той факт, що вона з'явилася тільки зараз і не написала повідомлення, не може означати нічого доброго.

Її усмішка стає ще ширшою, коли вона відкидає назад своє синьо-чорне волосся, яке в цей вечір спадає на плечі шовковистою гладкою пеленою.

— Моя мама сьогодні мала вечерю з мсьє Дювалем, і вгадайте що? Я танцюватиму Аврору у «Сплячій красуні»! — вона знову пищить, та так пронизливо, що без зусиль перекрикує музику.

Мені хочеться затулити вуха, але я не можу й поворухнутися. І саме тому не вдається відгородитися від її слів, хоча зараз це — моє найбільше бажання.

Я танцюватиму Аврору.

У мене скрутило живіт. Цього не може бути.

Не повинно бути.

Але ж є.

— О боже, Шарлотто! Це круто! — широко розплющивши очі, Ембер кидається Шарлотті на шию.

Я ж, навпаки, наче застигла і приголомшено спостерігаю, як усміхнена Скарлетт теж обіймає Шарлотту. Бачу, як рухаються їхні губи, та не розбираю слів, судомно намагаючись придушити сльози, які випаляють очі, наче кислота.

Як таке могло статися?

Це — моя роль. Роль, для якої я працювала останні кілька тижнів і місяців — ні, цілих років. Роль, про яку я мріяла відтоді, як почала займатися балетом.

І я її отримала. Аврора була моєю. Ще кілька годин тому я була Авророю. Мсьє Дюваль віддав її мені минулого тижня. Він сказав, що я танцюватиму головну партію в «Сплячій красуні». Шість днів тому.

То як у біса таке могло статися?

На жаль, відповідь аж надто очевидна: тут не обійшлося без Шарлоттиної матері. За інших умов вона б ніколи не вечеряла з нашим балетмейстером. Хіба що в цьому була б якась

вигода для Шарлотти. А оскільки її батько — мер Бостона, Шарлотта та її старша сестра Аделіна завжди отримують те, що хочуть.

До горла підступає гірке розчарування. Ніколи не думала, що мсьє Дювалем так легко маніпулювати. Тільки не після того, як він тисячу разів нам товкмачив, наскільки важливі для нашої кар'єри талант, дисципліна і самопожертва.

— Зої?

Шарлотта тягнеться до моєї руки, і лише коли її пальці змикаються навколо моїх, теплі й дещо аж надто сильні, я помічаю, наскільки мені холодно.

Я підводжу голову та зустрічаю її усмішку. В блакитних очах подруги читається співчуття.

Не щире.

У Шарлотті немає нічого щирого. Ні співчуття, ні усмішки, ні дружби. І я це вперше розумію, хоча дзвіночки були ще й раніше. Багато, багато дзвіночків. Просто я їх ігнорувала, вперто придушувала. Не хотіла помічати. Та тепер нічого не можу із собою вдіяти. Я все бачу, і мені хочеться заплющити очі й уявити, що все це неправда.

— Ти на мене злишся, так? Я знаю, що ти теж хотіла отримати роль, але ж нам обом відомо, що ти ще не готова, правда?

Вона невинно кліпає очима, а мені хочеться зігнати цей вираз з її обличчя, зірвати з неї блідо-блакитну сукню, яка так абсурдно ідеально пасує до її очей.

Я не просто хочу отримати роль. Я її *отримала*. Мене обрали.

Мене.

Не її.

А вона в мене її вкрала.

Бо не може витримати, коли не вона в центрі уваги. Бо не може витримати, коли хтось кращий за неї.

Її зрада болить. Болить так, що важко дихати. Що на мить мені бракне повітря і з'являється відчуття, що будь-якої миті втрачу самовладання і просто закричу. Можливо, саме це і треба зробити. Випустити все назовні.

— Зої, ну ж бо, скажи, що ти не сердишся на мене, — благає Шарлотта, надуваючи губки.

Я знаю, що маю зробити і сказати. Що вона може засунути собі цю роль куди завгодно. І нашу дружбу теж. Я знаю, що маю нарешті проявити твердість духу й висловити все, що про неї думаю.

Знаю, та все одно не роблю. Бо знайома із Шарлоттою все життя і тому, що, крім неї, Ембер і Скарлетт, у мене більше немає подруг. І я цілком усвідомлюю, що станеться, якщо я не скажу зараз те, що вона хоче від мене почути.

Я стану прокаженою, закінчу цей і почну останній шкільний рік без подруг. Завести нових друзів стане чимось неможливим, а Шарлотта перетворить моє життя на пекло. На відміну від того, що є зараз, коли вона принаймні вдає, що ми подруги. В її очах, можливо, ми ними навіть і є — поки вона отримує те, що хоче, а я залишаюся там, де мені належить. У її тіні.

— Я не злюся, — витискую я, ледь не задихаючись від брехні.

Щось розбивається всередині. Може, серце? Чи моя мрія колись потрапити на велику сцену? Я не можу точно визначити, що саме, але відчуваю це, чую звук так чітко, що мимоволі запитую себе, як таке може бути, що ніхто інший не чує.

— Ти заслужила.

Якщо ти по-іншому не можеш собі зарадити, окрім як отримати роль, бо мама тобі її купить, тоді ти й справді заслужила.

— Я ж правда заслуговую?

ТРИМАЙ МЕНЕ

Шарлотта дивиться на мене, і зрештою мені на очі навертаються сльози. Вона продовжує говорити, розповідає щось, чого я не можу зрозуміти, тому що в мене починає неприємно дзвеніти у вухах. Серце калатає, а дихання раптом стає надто швидким, надто поверхневим.

Треба забиратися звідси. Я бурмочу вибачення, щось про те, що мені треба в туалет, однак подруги взагалі не реагують. Ембер і Скарлетт цілком та повністю зосереджені на Шарлотті. На центрі нашого всесвіту. Аж блювати хочеться.

На ватяних ногах я залишаю їх, спотикаючись на високих підборах, проходжу через бальну залу і відчайдушно озираюся в пошуках брата. Мені треба знайти брата. А потім забратися звідси. Додому. Туди, де ніхто не помітить мого нервового зриву.

Але Калеба ніде немає, хоча я знаю, що він ще тут. Він ніколи б не поїхав, не сказавши мені й не переконавшись, що я безпечно дістануся додому без нього.

В якийсь момент мені стає байдуже, знайду я його чи ні. Сльози течуть по обличчю, коли я покидаю бальну залу й вибігаю на вулицю. Дощ б'є, наче ударами, але останнє, що зараз хочеться зробити, — це розвернутися і схопити пальто. З моєю удачею я б потрапила просто в обійми Шарлотти.

Спасибі, але ні, от без цього я справді можу обійтися.

Поспішаючи додому, я сердито витираю зі щік сльози, які відчуваються надто гарячими на моїй холодній шкірі та змішуються з густими краплями дощу, що падають з чорного нічного неба.

Тут не далеко, мені потрібно всього п'ятнадцять хвилин, проте коли я нарешті з тихим скрипом відчиняю ковану хвіртку нашого саду, то все одно мокра як хлющ. Якими б великими не були будинки в Бікон-Гілл, сади тут крихітні. Їх практично немає.

Наш якраз достатньо великий для маминої улюбленої тераси та маленької галявини, на якій росте два червоні буки, що тримають будиночок на дереві — його тато багато років тому змайстрував для нас із Калебом. Я люблю цей будиночок, завжди любила і обожаю ще більше, відколи Калєб одного дня вирішив, що занадто крутий для цієї хатини.

З того часу будиночок на дереві тільки мій, це — моє безпечне місце. Мій сховок.

У вітальні досі горить світло, а я скидаю високі підбори й босоніж, так тихо, як тільки можу, пробираюся крізь сад. Навряд чи батьки мене почують, але все ж можуть, а мені не хочеться, щоб вони застали мене за тим, як я лізу драбиною до будиночка на дереві замість того, щоб зайти всередину і забратися в ліжко. Тоді їм закортить дізнатися, що сталося, а я не хочу про це говорити.

Коли нарешті видираюся нагору, все тіло тремтить. У мокрій сукні страшенно холодно, що — враховуючи той факт, що я з доброго дива бігла під дощем у березні без пальта — не дивно.

Тихо вилаявшись, я шукаю вимикач для гірлянди на батареях, і за мить будиночок на дереві заливає тепле світло безлічі маленьких лампочок. Я стягую липку тканину з холодної шкіри і намацую гарвардське худі, яке тут зберігаю. Це татове, я врятувала його кілька місяців тому з коробки зі старим одягом. Мама зазвичай роздає все, що ми не встигаємо вчасно забрати в безпечне місце.

У мене виривається полегшене зітхання, коли закутуюся в худі. Воно таке велике, що дістає до середини стегон. Тканина м'яка, деякі шви розійшлися, але це мене не турбує. Я падаю на купу подушок, які майже повністю вкривають підлогу, накриваю обома вовняними ковдрами ноги і намагаюся намацати свій блокнот.

Прискорений пульс заспокоюється, щойно я відкриваю записник і бачу порожні сторінки. Порожні сторінки, які тільки й чекають, коли я заповню їх своїми думками і болем. Не встигаю я опустити ручку на папір, як чую знайомий голос і злякано здригаюся.

— Піксі*, що ти тут робиш? Хіба ти не повинна бути на балі? — Джейс невимушено стоїть біля дверей, і, здається, його анітрохи не турбує, що він такий же мокрий, як і я.

Краплі дощу скапують на плечі з його скуйовдженого світлого волосся, і я уже вкотре розумію, який він прекрасний.

Надто красивий як для вісімнадцятирічного. Прикметник і так геть непідхожий. Він має бути щонайбільше милим. Може, навіть гарячим. Але не красивим. Однак це не змінює того факту, що він саме такий.

— Скільки мені потрібно повторювати, щоб ти мене так не називав? — різко кажу я, не відповідаючи на його запитання, сподіваючись, що він не помічає, як кров приливає до моїх щік. І що, у цьому не маю сумнівів, я досі заплакана.

На його обличчі промайнула усмішка:

— Доки я колись не звалюся мертвим від твоїх скарг.

Він схрещує ноги й притуляється плечем до одвірка. Двері в нього за спиною не захлопнулися, і я чую шум дощу, але не прошу його їх зачинити. Цей звук заспокоює. Заспокоює по-іншому, ніж краплі, що стукають одна за одною по даху будиночка.

— Тоді мені, мабуть, варто постаратися трохи сильніше, — глузливо відповідаю я, але насилу стримую усмішку.

Він думає, що я ненавиджу це прізвисько, і, можливо, спочатку так і було. Але за останні чотири роки, відколи Джейс

* Піксі — пустотлива маленька міфічна істота, яка робить шкоду. (Тут і далі, якщо не вказано інше, прим. пер. і ред.)

з Калемом стали найкращими друзями і проводять разом стільки часу, що іноді здається, ніби він до нас переїхав, мені почало подобатися це ім'я. Але я, звісно, ніколи в цьому не зізнаюся.

Він тихо сміється, і моє серце підстрибує. Джейс не часто сміється, і те, що саме зараз він це робить, це якось... гарно. І дуже навіть лякає.

— Можливо, — усміхається він і робить перший крок усе-редину будиночка.

Двері за ним з ледь чутним клацанням зачиняються, і кімната раптом здається занадто маленькою. Ще крок, і він опускається переді мною на коліна на дерев'яну підлогу й пильно розглядає мене занадто зеленими очима.

— То що ти тут робиш?

— Не має значення, — зітхаю я і прибираю з чола пасмо мокрого волосся, а думками повертаюся до Шарлотти, на кілька секунд я майже забуваю, що втекла саме через неї.

Джейс схиляє голову набік і просто дивиться на мене. Так пильно, що шкіру починає поколювати. Тоді він бере з моєї руки блокнот і ручку, вириває сторінку й сідає на підлогу, одну ногу витягнувши, а іншу — зігнувши.

— Що це має означати? — підозріло запитую я, дивлячись, як ручка шкрябає по паперу.

Не кажучи ні слова, він віддає мені аркуш паперу.

Що трапилося?

Мої брови злітають догори.

— Що це має означати? — повторюю я, хоча точно знаю, що Джейс мене й першого разу зрозумів.

Куточки його рота підіймаються, він знизує плечима і простягає мені ручку — «Просто відповідай на запитання».